

Halid

Toni Skrbinac, naša raja sa Bistrika, sada u Mariboru. Osamdeset prva li je, druga li je, ne mogu se tačno sjetiti, pa ni godišnjeg doba iako mislim da je bila jesen ili rano proljeće, jer Halid Bešlić je tada nosio kratku kožnu, crnu jaknu, imao košulju sa širokom kragom i preko košulje džemper na ve-izrez.

Došao je u Bugojno sa Muradifom Brkićem Muftom, mojim starim i dobrim prijateljem, koji je u to vrijeme bio direktor Sarajevodiska i muž Hanke Paldum.

- Poznaješ li Halida? - upita me Mufta.

Slegnem ramenima, nikad ga vidio, a čuo jesam, ali nisam pridavao pažnju "Dijamantima" koji su tada Jugu osvojili.

Popili smo kafu u tadašnjem Dopisništvu Oslobođenja, vodili razgovor od kojeg mi nijedna riječ nije ostala u sjećanju.

Kasnije sam, htio-ne htio, slušao Halidove hitove, ali nije to bila muzika koja mi je ulazila pod kožu.

Nakon desetak godina opet sam sreo Halida. Dogodilo se u zagrebačkom hotelu "Panorama". Bilo je predvečerje, ja krenuo da izađem, a on taman ulazi. Pozdravim ga, a on me vrati na jedno piće. Naručivali smo viski za viskijem i sad se sjećam gotovo svake teme o kojoj smo

Tonijeva crtica o Halidu

Autor Administrator

Ponedjeljak, 11 Siječanj 2016 08:45 - Ažurirano Ponedjeljak, 11 Siječanj 2016 10:06

---

pričali, a što će reći da je za mentalnu snagu korisniji viski negoli kafa.

Zapalismo tako Halid i ja vatricu radoznalosti i grijasmo se do duboko u noć kad naše sijelo, ispunjeno njegovom brigom za sudbinu Bosne, za ljudima koji su nam bili zajednički poznanici ili prijatelji, prekide neki Albanac, gazda kluba u kojem je Halid trebao od ponoći pjevati.

Ponoć se već bližila. I umjesto da Halid ode na taj koncert svjež i odmoran, imao je još samo toliko vremena da se obrije i presvuče i da mi preda par stotina maraka za kolegu Boru Glušca, blagog i dobrog čovjeka koji je odmah nakon rata umro. Prema priči koju su meni ispričali, na epski tragičan način. Poslije ratnih godina provedenih u Sarajevu otišao je da konačno vidi svog sina u Americi. I kad ga je konačno ugledao na aerodromu, nije stigao ni da ga pozdravi, ni zagrli. Srce mu od sreće i uzbuđenja naprosto puklo.

- Volio bih poslati svima, al' nisam pri parama. Molim te, daj ovo Bori, al' nemoj da drugi vide il' saznaju, mogu mi zamjeriti, rekao mi tada prazneći džep.

Jednom, neposredno nakon rata, imao sam dogovoren intervju sa Abdulahom Sidranom. Nađemo se pred sarajevskom "Parkušom" i krenusmo pješice Titovom, a Avdo mi kaže: "Toni, idemo na jedno mirno mjesto i nećemo piti alkohol. Ramazan je, punica mi je u gostima, a ja kad god siđem u grad, napijem se pa me onda sutradan stid."

I dođemo do restorana "Raguza", stvarno mirno mjesto. Nigdje nikoga osim konobara, gazde, Avde i mene. Ja uključim diktafon i krenemo sa intervjuom. Nakon otprilike sat i po završimo razgovor. Prethodno smo, prema Avdinoj želji, naručili "dva čaja od nane".

Avdo onda pogleda onaj čaj pa mi kaže: "Znaš, Toni, dobar posao smo napravili. A meni se ovaj čaj gadi. Nego hajde da naručimo jedan bokalić loze." I onda smo od tog popodneva do skoro pa sljedeće zore naručivali bokaliće i naravno neizostavnu mezu.

Ovu anegdotu prepričavam zbog onoga što je uslijedilo. Sljedećeg dana se čujem sa Sidranom, a on mi govori: "Znaš kad sam ti ono u intervjuu pomenuo pjesnika Šalamuna, možda sam prejake riječi upotrijebio." I citira mi svoju rečenicu i predloži drugačiju konstrukciju. Ja kasnije preslušam razgovor, na traci stvarno od slova do slova ta rečenica. Avdo zapamtio. Čudo jedno!

Sve ovo prepričavam zbog jedne slične Halidove sposobnosti. Da pamti, tačnošću telefonskog imenika i crkvenih knjiga cijele porodične loze. Koliko sam samo puta prisustvovao za mene fascinantnoj sceni kad Halidu prilaze neki nepoznati fanovi, pa baška što on za svakog ima vremena i lijepu riječ, nego odmah nakon što sazna za prezime počne da se raspituje za očeve i djedove.

Raspita se tako za ovog i onog, onda se, naprimjer, meni okrene i kaže:

- Sjećaš se, Toni, one kafane "Kod Živka" u Sarajevu na početku Bistrika, e tu je vodio otac od ovog čovjeka. Zvao se tako i tako.

Ja klimam glavom i tragam za tom kafanom i tim imenom, ali u glavi magla i tama. Nema šansi da se sjetim. A Halid zapamtio. Ne samo kafanu nego i odakle su i kad došli otac i Živko i njegovi, ko je umro, a ko ost'o. Kakva memorija! Bog te mazo!

A mislim da znam i zašto sam Halida u jednom od svojih tekstova nazvao vitezom od Knežine. Pričao mi o teškim vremenima i oblacima koji nikako da napuste ili obiđu Bosnu i o ljudima koji se u tim vremenima nađoše u toj Bosni. Pa kaže, otvoren i iskren, kakav je svugdje i sa svima, kako mu se baš i ne ide u Čaršiju jer na putu do grada sretne ga ko zna koliko njih i svako mu servira svoju dramatičnu priču i traži para. A, kaže, pola njih folira. Al, kad ga nazove i zakuka neko iz njegovih krajeva, gdje stanuju gorštaci, pošteni i iskreni ljudi, on odmah pali auto, najprije pravac market, a onda s tim gepekem punim potrepština pravac... ta i ta adresa tamo negdje ispod Romanije.

- Znam sigurno da ti ljudi neće zakukati dok im baš ne zagusti. I ako on kaže da mu nešto fali, onda budi siguran da mu to itekako fali.

Jednom se zadesim na dogovorenom sastanku sa Halidom u sarajevskom "Coloseumu".

Bila neka promocija mladih zvijezda, pa pozvali Hanku i Halida valjda da pripomognu u stvaranju glamuroznog ozračja. Okupile se javne ličnosti, novinari, naravno tu su i oni koje estrada baš ne zanima, nego aparati i carstvo kocke, do Halida jedva dođoh, a on kaže samo da gužva mine pa ćemo sjesti negdje u kakav diskretan kutak.

Nađemo taj kutak, počnemo naručivati viski za viskijem, po nesreći pridruži nam se jedan od nekadašnjih komandanata sarajevske rok scene Želimir Altarac Čičak, već dobro opićen alkoholom. Nazdravlja sa nama Čičak, ali nekako zajedljiv i stalno bi da Halidu nešto spočita. Na račun muzike i evidentne popularnosti. Pa govori Čičak:

"Halide, ne razumijem kako ljudi toliko vole tvoje pjesme kad su one često stupidne."

- Ma dobro, Čičak, nisam ja muzičar, ti si muzičar i kapa dole - kaže mu Halid. Al' njemu nikako dovoljno da ne nastavi sa svojom zajedljivošću.

- Znaš kad smo ono jedne godine bili u Banjaluci pa bilo dosta velikih i malih rok-sastava, svi pjevali i svirali, ali Borik se tresao samo kad si ti nastupio.

"Haaaaaalideeee, Haaaaaalideeee"... prolamalo se Borikom. Otkud i zašto te toliko vole?

Naš razgovor često su prekidali mimoidući. Čim vide Halida, eto ih da ga pozdrave, a poneki i zatraže kakvu malu "injekciju" ili da ga se "ptpulca". A Halid se onda uhvati za džep i diskretno proturi novčanicu. U jednom trenutku nailazi Gaši, ne onaj što je imao probleme sa zakonom, nego jedan drugi, koji je samo kockar, a inače jako dobar i omiljen čovjek. U trenutku kad on naiđe, Čičak se budi iz kratkog alkoholnog sna i nije Gaši ni završio pitanje, a Čičak ga prekida:

- Šta je, jesi li i ti jedan od Halidovih tjelohranitelja?

Tonijeva crtica o Halidu

Autor Administrator

Ponedjeljak, 11 Siječanj 2016 08:45 - Ažurirano Ponedjeljak, 11 Siječanj 2016 10:06

A Gaši ga gleda, nasmije se i kaže: "Šta će Halidu tjelohranitelj? Halida čuva cijela Bosna."

Čuva ili ne čuva, ne znam, ali da ga vole, u to sam siguran. I ne samo u Bosni. Koja je to tajna njegove popularnosti i omiljenosti? Možda u činjenici da je tako jednostavan, iskren, pa onda običan čovjek kad ga gleda misli - Vidi, Halid isti k'o i ja, a tako popularan.

I za kraj još jedna anegdota i pjesma koju sam napisao i posvetio Halidu u nadi da će je jednog dana i otpjevati.

Putujemo prema Ljubljani, Halid uveče ima koncert, a meni dobro došao pravac, vraćam se kući. Negdje kod Doboja Halid nagazio gas kad niotkuda policajac sa onom svojom palicom "STOP".

Halid otvara prozor, organ pristupa, pozdravljaju se i Halid da skрати postupak kaže: "Reci, buraz, koliko sam dužan?"

A policajac širi ruke i kaže: "Pa gdje ću takvom čovjeku naplatiti!"

I sad pjesma, koje inače rijetko pišem. Želio sam da u pjesmi bude najviše Halida. Koliko sam uspio, ne znam. Dao sam je Geronimu, koji često komponuje za Halida, njemu se dopala, obećao da će je uglazbiti. Do sad nije, a kad će i da li će, ko zna.

Ide ovako: Godine su odnijele mi mladost/ Vrijeme uze što vremenu spada/ Ostala mi moja pjesma, radost/ I s njom duša ostala mi mlada./ Volio sam miris svoga sela/ Skromne ljude, planinske gorštace/ U srcu mi bila Bosna cijela/ I s njom dijelih tugu i merake./ Kada dođe vrijeme da se ide/ Kad izgubim tu bitku bez boja/ Preko rijeke planina i mora/ Amanet će ostati pjesma moja./

Ima i refren. *O mladosti, o radosti/ O strasti, o slasti/ Sve što nekad bjesmo/ Ti ćeš biti svjedok/ Draga moja pjesmo.*

{jcomments on}